MAGYARI LAJOS

Kötések

Nem térhetek már vissza sehová...
Nincs visszaút az időben, térben
bánatösvényem, kincsapásaim,
örömútjaim mellékét
a múlóság lészái elkerítik,
sorompó, csapda, tilalomfa állja el őket.
Visszanézvén,
esendő falvaim süllyednek sűrűdő ködökbe,
arcokat fú be a gyűlő por, homok
(a fogak között megcsikordul
és nem segíthetek).
Villámlik mögöttem messze valahol.
El nem térithetem,
s már lángokban áll erdő, ház, kalász...
Tikkadt, kiaszott földek maradnak el,
könyörgő, sovány búzakeresztek,
templomos zászlók alatt egyhangú
éneket mormoló, csüggedt csapat
vonul — vissza, vissza, egyre messzebb.
Nem térhetek már vissza sehová...
Semmit meg nem változtathatok:
bennem égnek tovább az erdők,
szívemre szárad a fekete pernye,
áttör alóla a vér:
emberi beszéd.

CSIKI LÁSZLÓ

Színészeim. A jövő boldog magánya

1

Miért emlékezni mindig
erre, arra, arcra, beszédre,
önmagunk ígéretére?
Miért öregedni, így?

Tépjük szálanként díszeinket,
míg ceruzás bohócarc marad.
Mindig csak a váz
az elfelejtett hús alatt —
tűnő szerelmekben a képünk.
Látvány a tenger fenekén.

2

Már öreg színészek jönnek
a nyelv égő mezején át.
Üres a szájuk; és
visongnak fenn a fecskék.

Üvegtestek.

Nézem, *miért mindegy a tűzben,*
milyen a ruhád,
milyen a mezítelenség,
vannak-e koronák.
Tessék befáradni:
testbe menekülni a tűz elől.

3

Elképzelem a jelent:
kiabálás közben hallgatok.
Én *látom a legszebb messzi fogalmat,*
valaki itt ül, és azt képzeli,
lát engem.
Nem vagyok elcserélhető.

De látok. Minden látvány egy részem.
Ez múlik velem, másik visszakering.
Rendre elcserélem magamat,
a csecsemőt.

4

Itt vagyok a kimondott szó után: a jövőben.
És nem lehet visszatalálni.
Minden szóval fogy az otthonunk.
Eltanulják mások.
Hallgathatok, az is hiába.